

Møde i Social-, Indenrigs, og børneudvalget vedr. børnesager 27. april.

Vi har flere års indgående erfaring med sager om anbringelse af børn. Vi har mødt i Børn- og Ungeudvalg, Den Sociale Ankestyrelse, Byretten samt Landsretten i en meget stor mængde sager om anbringelse, og vi har løbende kontakt med mange forældre og børn i sager om anbringelse.

Det er vores klare oplevelse, at der er en række områder, hvor retssikkerheden er alvorligt truet og helt fraværende, samt hvor børn og forældre ikke modtager den fornødne hjælp, hvorefter mange forældre og børn fastholdes i en negativ situation.

Vi vil gerne overfor udvalget blandt andet særligt fremhæve:

1. Bisidder til børn:

Barnet har jf. Serviceloven §48a ret til en bisidder. Alt for ofte oplever vi, at børn ikke har nogen bisidder – og ofte får det alt for sent. Det er meget almindeligt at opleve, at børn først modtager en bisidder nogle gange efter over 1 års anbringelse.

Det kunne være hensigtsmæssigt at tilføje i Serviceloven, at kommunen har pligt til at oplyse barnet om retten til at have en bisidder.

2. Hjemgivelsesperioder:

Jf. Servicelovens § 68 kan kommunen fastsætte en hjemgivelsesperiode på op til 6 måneder ved hjemgivelse af et barn – bl.a. for at sikre en skånsom hjemgivelse, forberede støtte eller undersøge, om der grundlag for en anbringelse uden samtykke ved tilbagekaldelse af frivillig anbringelse. Dette er hensigtsmæssigt.

Når Børn- og Ungeudvalget, Ankestyrelsen eller Byretten ikke finder grundlag for en fortsat anbringelse uden samtykke – og dermed reelt underkender kommunens vurdering af at der skal være en anbringelse - fastsætter kommunen oftest en hjemgivelsesperiode på 6 måneder, hvorved barnet/forælderen må tåle yderligere 6 måneders anbringelse.

Der kan klages over længden på en hjemgivelsesperiode til Ankestyrelsen, men sagsbehandlingen varer mange måneder – dermed er situationen, at myndigheden/kommunen, som blev underkendt, uden videre kan forlænge en anbringelse med flere måneder.

Det kunne i en sådan situation være hensigtsmæssigt, at Børn og Ungevalget, Ankestyrelsen eller Byretten har mulighed for samtidig at træffe afgørelse om, at der ikke kan fastsættes nogen hjemgivelsesperiode.

3. Konsekvens af sagsbehandlingsfejl.

Det er almindeligt kendt, at der i børnesager hos kommunerne er særdeles mange fejl – og lovbrud.

Ingen forældrehandleplan, barnets handleplan er ikke opdateret, indholdsløse handleplaner, manglende partshøring, ingen bisidder til barnet, afbrudt samvær uden godkendelse af børn og ungeudvalg osv. Ankestyrelsen udtaler kritik i særdeles mange sager.

Generelt opleves det stort set aldrig at have nogen konsekvens. Den utilstrækkelige sociale indsats i mange sager fastholder i mange sager børn og forældre i en negativ situation.

For mange andre erhverv er der strenge krav for, hvordan sager etisk skal behandles.

Vi foreslår, at der indsættes særbestemmelser i Serviceloven om strafsanktion ved grov/gentagen manglende overholdelse af Serviceloven – samt mulighed for, at en kommunes ret til Statsrefusion kan begrænses i sådanne i situationer. Nedsættelse af genbehandlingsfrister for vurdering af anbringelse kunne også være en mulighed, således at det sikres, at der indenfor en kortere frist kan følges op på sagsbehandlingsfejl.

4. Rådgivning til forældre i sager om frivillig anbringelse.

Vi oplever meget ofte, at forældre modtager fejlagtig rådgivning fra kommunen, når de skal vejledes i, om de skal give samtykke til anbringelse. Forældre, som ikke ønsker en anbringelse, oplyser meget ofte, at de fik at vide af kommunen, at de ville have langt bedre rettigheder ved samtykke til anbringelse, herunder mere samvær og bedre muligheder for hjemgivelse.

Meget sjældent modtager forældre skriftlig vejledning om deres rettigheder – selvom der findes fx materiale udarbejdet af Socialstyrelsen, som kunne udleveres.

En frivillig anbringelse er betydeligt nemmere for socialrådgiveren at håndtere, hvorfor forældre ofte udsættes for et unødigt stort pres – og desværre er der klare indikationer på klar fejlrådgivning fra kommunen for at presse til et samtykke – selvom forælderen egentlig ikke er enig i anbringelsen.

Det foreslås, at forældre altid bør have mulighed for at konsultere en beskikket advokat vedr. spørgsmålet, om de skal give samtykke til anbringelse.

5. Samvær med øvrigt netværk til barnet.

Såfremt kommunen ønsker, at barnet ikke skal have kontakt med fx bedstestorældre, så er praksis, at der skal træffes en afgørelse ved Børn- og Ungeudvalget om dette.

I særdeles mange kommuner glemmes kontakten til øvrigt netværk, herunder særligt bedste forældre, hvorved barnet går glip af en vigtig forbindelse til ofte en velfungerende del af den biologiske familie.

Mange bedsteforældre har oplevet i årevis at søge om samvær, hvilket afvises af kommunen, uden at sagen forelægges Børn- og Ungeudvalget.

Det foreslås, at det præciseres i Serviceloven, at afbrudt kontakt med barnets øvrige nærmeste netværk skal godkendes af Børn og Ungeudvalget.

6. Valg af psykolog til udarbejdelse af forældreevneundersøgelse/forældrekompetenceundersøgelse

Vi oplever, at særligt forældrekompetenceundersøgelser ofte er det afgørende dokument, som afgør, om der skal være en anbringelse eller ej. Mange kommuner samarbejder tæt med vi psykologer. Der er en del eksempler på sager, hvor psykologer vurderer forældre ret forskelligt.

Dette bevirker, at mange forældre – forståeligt – gerne vil have medindflydelse på valg af, hvilken psykolog, som skal forestå undersøgelsen.

Det kunne være ønskeligt, at forældre blev sikret en ret til at foreslå en autoriseret børnepsykolog, som kunne skulle forestå undersøgelsen af dem. Derefter kan kommunen afslå forslaget, hvis der er en saglig begrundelse.

5. april 2017

Advokat Anders Brøndtved

Advokat Thorbjørn Thomsen

